

gaa rene Bagateller, om hvis Ordning ingen Dissents vil være tilstede, kunde være Anledning til at benytte Bandsynsmændene istedetfor de kostbare Landvæsenkommisjonsmedlemmer. Men, naar det er rene Bagateller, eller naar det endogsaa er store Sager, uden at der er nogen Dissents, saa veed jeg virkelig ikke, hvad Bandsynsmændene skulle der; thi saa er der jo mindelig Overenskomst. I det Hele forekommer det mig, og dert er jeg enig med den sidste ærede Taler, at, naar man vil indskrænke Bandsynsmændenes Rolle til, hvad Vædringsforslaget under Nr. 12 vil, saa forekommer det mig at være mere logisk at følge Kommissionens og Regeringens Forslag og helt stryge dem, hvad jeg dog, i Modsetning til den sidste ærede Taler, maa fravaade. Jeg tror, at denne Institution har virket meget godt, og at Mange sætte stor Pris paa at beholde den, og jeg tror, at den vil virke endnu bedre i Fremtiden, naar den, hvad jo selve Lovforslaget vil, forbedres. Efterhaanden som Oplysningen skrider frem, tror jeg, at man kan vente bedre og bedre Resultater af den, og at den er et overordentlig besparende Element ved Ordningen af disse mindre Bandleb, kan der ikke være Tvivl om, naar man blot gjør den virksom.

Ogenbøll: Ja, den sidste ærede Taler citerede nu rigtignok en lille Stump af Betænkningen, men jeg maa paa den ærede Ordførers Begne tillade mig strax at rette dette Citat, skjøndt jeg har faaet Ordet i en anden Anledning. Det ærede Medlem siger: „Spør det angaar rene Bagateller, og ingen Dissents er tilstede, hvad skal man der overhøvedet med Landvæsenkommisjon eller Bandsynsmændene? Men det staar der virkelig heller ikke i Betænkningen, naar man læser rigtig. Der staar: „Om hvis Ordning ingen Dissents vil være tilstede,“ det vil sige: „Vil formodes at være tilstede.“ Jeg antager, at den ærede Ordfører, som har skrevet dette, har havt denne Mening dermed; men man maa da ikke lægge en saadan Meningsløshed ind i denne Udtalelse, som om det skulde være aldeles ligegyldigt, enten man accepterer Bandsynsmændene i mindre Sager eller ikke. Tanken er jo den, at mindre væsentlige Bandleb, hvis Ordning ikke fordrer en saadan Sagkundskab og en saadan Dygtighed, som der i Almindelighed findes, bør kunne ordnes ved Hjælp af Bandsynsmænd, fordi man derved undgaar en Beføstning. — For Resten er jeg ganske enig med den sidste ærede Taler og det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (P. Pedersen) deri, at Ulykken ikke vilde være stor, om man forfæstede ikke blot Flertalsforslaget, men ogsaa Vædringsforslag Nr. 12 og holdt sig til Lovforslaget alene. Man vil jo veed at se paa vort Vædringsforslag Nr. 12 finde, at det kun er en Indrømmelse, der er gjort til den almindelige Mening, om jeg saa maa sige, at det er for kostbart ved enhver ubetydelig An-

ledning at skulle være tvungen til at tage Landvæsenkommisjonen, saa at man altsaa ikke skulde kunne forandre eller regulere et Bandleb eller optage et Bandleb som offentligt, uden at der skulde være en Landvæsenkommisjon tilstede. For at undgaa dette, hvor det kan undgaaes, er det, at man vil tillade den kommunale Bestyrelse at kunne tage Bandsynsmænd først; de have vel Lov til strax at gaa til Landvæsenkommisjonen, men det skal ikke være et Paabud i Loven, at ingensomhelst Regulering eller Optagelse af mindre Bandleb blandt de offentlige skal kunne finde Sted, uden at bruge en Landvæsenkommisjon. Det er Tanken i Mindretallets Vædringsforslag. — Det ærede Flertal har nu gjort forskjellige, ikke saa meget Indvendinger derimod, som Forsøg paa at vise Fortræffeligheden af den Bestemmelse i det Vædringsforslag under Nr. 18, at Bandsynsmændene, naar de benyttes, skulde have Kjendelsesret, saa at der altsaa for Reguleringen af Bandleb dannes en ny Instant, en Instant, som ikke nu findes i Lovforslaget. Jeg vil nu i den Henseende for det Første gjøre den Bemærkning, at, naar der i Lovforslagets § 8 staar, at det kun er i de Tilfælde, hvor den kommunale Bestyrelse skjønner, at der er Anledning til at foretage Forandring i et Bandlebs Skikkelse, naar der altsaa er Spørgsmaal om en egenlig Regulering, at Bandsynsmændene skulle træde til, mener jeg dog, at i Reglen maa saadanne Tilfælde være af saa stor Betydning, og udfordre saadan Sagkundskab hos den Autoritet, der skal afgive Dommen, at man i de fleste Tilfælde ikke vil kunne være nøiet med Bandsynsmændenes Kjendelse. — Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (P. Pedersen) siger, at, dersom Bandsynsmænd ikke faae Kjendelsesret, men kun skulle mægle Forlig, faae de en meget let Forretning, og han tilføiede, at Bandsynsmænds Mangel paa Evne til at magte saadanne Forhold er lige stor, enten de skulle tilføre Protokollen et Forlig eller afgive en Kjendelse. Det veed jeg dog ikke, thi Forliget tilføres efter Overenskomst med samtlige Parter, hvorimod Kjendelsen afgives i alt Fald mod een af Parternes Ønske, og dertil kommer, at den Mening, som det ærede Medlem udtalte, nemlig, at naar der forelaa et Forlig, saa skulde man i Tvivlstilfælde gaa til Domstolene, men forelaa der en Kjendelse, saa skulde man gaa til Landvæsenkommisjonen, kun delvis er rigtig, thi efter en vis Rids Forløb, nemlig naar Appellterminen for at gaa til Landvæsenkommisjonen er udløben, er Reglen den samme, enten der foreligger et Forlig eller en Kjendelse. Men vil man nu ogsaa et Dieblit gaa ud fra, at Bandsynsmændenes Stilling bliver en anden og bedre, naar de faae Kjendelsesret, saa tror jeg dog, der kan reises meget væsentlige Betænklichkeiten imod det foreliggende Vædringsforslag Nr. 18. De Herreer gaa ud fra den Betragtning, at Bandsynsmændene have Evne og Sagkundskab til